

Mười giờ đêm, trong lúc ăn khuya Cố Dĩ nhớ đến việc gặp Lạc Nhân liền lay tay Từ Di Nhiên, hào hứng kể cho cô nghe: “Bà xã, hàng xóm mới của chúng ta tên Lạc Nhân, anh ta mới chuyển về hôm nay.”

Tay cầm đũa của Từ Di Nhiên bất chợt dừng lại, tim bằng một nhịp, ngoài mặt vẫn vờ bình tĩnh hỏi: “Sao anh biết?”

“Lúc chiều tối anh ta có qua dùng nhờ nhà tắm, anh ta thấy tranh anh vẽ em còn khen em có khí chất nữa.” Cố Dĩ không chút lưỡng lự liền kể hết cho Từ Di Nhiên nghe.

Dù đã nhiều năm trôi qua, mỗi khi nghe nhắc đến Lạc Nhân, lòng Từ Di Nhiên lại lạnh tanh không có bất kỳ cảm giác nào. Chỉ là ở hiện tại, Từ Di Nhiên không dám chắc chắn mọi thứ sẽ diễn ra bình thường nếu Cố Dĩ ghen tuông phát hiện ra Lạc Nhân là người yêu cũ của cô, người đó lại là hàng xóm ở nhà đối diện.

Từ Di Nhiên cong môi cười nhạt, ngấm lời nói của Cố Dĩ liền nhận ra điều đặc biệt, cô giật mình hỏi: “Anh vẽ em?”

Cố Dĩ ngó người vài giây liền gạt đầu mạnh, đôi mắt khẽ híp lại phẫn khởi: “Gần một tuần mới xong.”

Nụ cười trên môi Từ Di Nhiên không rõ vui hay buồn, nét mặt hiện lên tia rối rắm, con người cô trước nay đều chẳng sợ điều gì nhưng kể từ khi Cố Dĩ bước vào cuộc đời cô, trong lòng cô lại dần sinh ra cảm giác lo lắng sẽ khiến anh bị tổn thương dù là vô tình hay cố ý.

Bắt gặp bộ dạng ngẩn người của Từ Di Nhiên, Cố Dĩ tinh ý nhận ra cô có tâm sự, anh chăm chú quan sát kỹ lưỡng mới cất tiếng hỏi: “Bà xã, em có chuyện gì sao?”

Từ Di Nhiên hơi chột dạ, vẫn mỉm cười lắc đầu phủ nhận, vươn tay khều cằm Cố Dĩ trêu ghẹo, tiện thể lảng qua chuyện khác: “Có chuyện đen tối muốn thực hành trên anh.”

Cố Dĩ bĩu môi nhin cười, vẻ mặt đầy ngại ngùng.

Vẻ mặt Từ Di Nhiên đắm chiêu, bất chợt lên tiếng phá tan bầu không khí yên tĩnh: “Ông xã.” “Hả?” Cố Dĩ giương mắt to tròn chờ đợi.

“Anh có vẽ tranh □□□□ □□â□ không?”

Từ Di Nhiên vừa dứt lời, Cố Dĩ liền ngồi yên bất động, gương mặt trắng trẻo dưới ánh đèn sáng dần ửng hồng lên, đôi môi đỏ mọng tự nhiên khẽ mím nhẹ, xấu hổ lắc đầu.

Bắt gặp nụ cười nham hiểm của Từ Di Nhiên, Cố Dĩ căng thẳng nuốt khan nước bọt, anh không sợ cô muốn anh vẽ cô □□□□ □□â□, anh chỉ sợ chưa cầm cọ bao lâu đã bị cô đưa lên giường mà “vẽ”.

Ba giờ sáng về đến chung cư, bên trong thang máy Từ Di Nhiên dựa người vào vách làm điểm tựa, Cố Dĩ gắt ngủ ôm cô từ phía trước, ngả đầu lên vai cô chợp mắt.

Cửa thang máy định đóng lại bỗng mở ra, cuộc hội ngộ trực tiếp sau ngần ấy năm cũng xảy ra, Lạc Nhân ngẩn người nhìn Từ Di Nhiên, trên gương mặt không chút cảm xúc nhìn anh.

Nhìn thấy Cố Dĩ trong vòng tay Từ Di Nhiên, nhịp tim Lạc Nhân liền chậm lại, anh cất từng bước nặng nề vào trong thang máy đứng cạnh cô.

Không gian yên ắng đến kỳ lạ, số tầng nâng lên cũng chậm hơn bình thường. Lạc Nhân liếc nhìn cách Từ Di Nhiên ôm Cố Dĩ, một tay ôm eo, một tay đặt ở "ô JG", cử chỉ tự nhiên thân mật, không hề một chút gượng gạo.

Từ Di Nhiên năm đó Lạc Nhân biết đã hoàn toàn thay đổi, cô không còn cần trọng với đàn ông, sau khi chia tay lại thoải mái qua lại với những chàng trai trong hộp đêm. Có điều, biết Từ Di Nhiên đã kết hôn, Lạc Nhân vừa mừng cô đã an phận, lại không ngừng lo lắng liệu rằng Cố Dĩ đối với cô là thật lòng, hay chỉ đơn giản vì quyền tài cô có.

Nghe thấy tiếng cửa thang máy mở, Cố Dĩ ngẩng đầu dậy, đụng ngay mặt Lạc Nhân đứng ngay cạnh. Anh đứng thẳng người dậy, vừa ra ngoài vừa cất tiếng giới thiệu: "Bà xã, đây là Lạc Nhân, hàng xóm mới của chúng ta."

Nói xong Cố Dĩ xoay sang nhìn Lạc Nhân, hãnh diện giới thiệu: "Đây là vợ tôi, Từ Di Nhiên."

Lạc Nhân bước chậm lại một bước để nhìn thẳng vào Từ Di Nhiên vì bị Cố Dĩ đi giữa chắn tầm nhìn, gương mặt cô vẫn một màu vô cảm đối với anh, khoảng cách giữa người yêu và người dung chỉ cần một lời chia tay đã vạch rõ ra ranh giới. Có lẽ, ngày đó yêu nhau, chính bản thân của Từ Di Nhiên và Lạc Nhân cũng chẳng ngờ sẽ lúc phải đối diện với nhau như hai kẻ xa lạ.

Đáp lại ánh mắt chân tình pha lẫn nuối tiếc của Lạc Nhân, Từ Di Nhiên vẫn thong thả bước về phía cửa nhà, bàn tay ở eo Cố Dĩ khẽ "ốp" nhẹ, buông lời trêu đùa: "Nay còn biết kết bạn xã giao nữa."

Cố Dĩ cong môi mỉm cười, sức nhớ ra một chuyện liền quay lại hỏi Lạc Nhân: "Muộn thế này anh còn ra ngoài à?"

"Phải, tôi mua ít đồ ăn đóng hộp." Lạc Nhân vừa nói vừa giơ túi màu trắng trong tay lên.

Đến cửa nhà, Cố Dĩ vẫn dõi mắt theo Lạc Nhân, trước lúc vào trong liền lên tiếng mời: "Khi nào rảnh cứ qua nhà tôi ăn cơm nhé."

Lạc Nhân liếc nhanh đến chỗ Từ Di Nhiên đang mở cửa nhà, vội nở nụ cười khách sáo đáp: "Được, vậy sau này chắc làm phiền vợ chồng... hai người rồi."

Từ Di Nhiên nhận ra được trong lời nói của Lạc Nhân có chút chán chừ. Có mặt Cố Dĩ, Từ Di Nhiên không tiện tỏ ra để ý đến Lạc Nhân, bởi so với mối tình cũ không duyên nợ đó, Cố Dĩ mới là cuộc sống hiện tại của cô.

Vừa mở cửa, va vào mắt Từ Di Nhiên là bức tranh chân dung của bản thân được treo trên tường phía đối diện. Cô đứng yên nhìn ngắm bức tranh, dưới nét cọ của Cố Dĩ, đôi mắt chứa những cảm xúc khó thấu của cô lại được lột trần một cách chân thật.

Cố Dĩ đứng sau lưng Từ Di Nhiên, thấy cô chăm chú xem tranh, trong lòng không khỏi vui mừng ôm chầm lấy cô từ sau, nhỏ giọng thở thê: "Bà xã, em thích không?"

Từ Di Nhiên xoay đầu ghé sát tai Cố Dĩ thì thào khiêu gợi: “Em thích tranh 〇〇〇 〇〇〇 hơn.”
 “Anh buồn ngủ rồi.” Cố Dĩ vội vàng buông Từ Di Nhiên ra, bước chân gấp gáp về phía phòng ngủ như muốn bỏ trốn.

Dõi theo bộ dạng luống cuống của Cố Dĩ, Từ Di Nhiên khẽ cong môi cười, nhìn lại bức tranh chân dung trên tường. Mỗi ngày soi mình trong gương, Từ Di Nhiên vẫn không nhận ra bản thân đã trở thành một kẻ vô cảm. Cho đến khi nhìn thấy bức tranh Cố Dĩ vẽ, Từ Di Nhiên mới nhận ra trên mặt cô, vốn chẳng hề vui vẻ với cuộc đời này.

Ngay từ khi quyết định kết hôn cùng Cố Dĩ, Từ Di Nhiên vẫn luôn dặn lòng sẽ bù đắp những thiệt thòi anh phải chịu, nhưng bắt đầu chưa được bao lâu, chính cô lại là người mang đến cho anh tổn thương, khiến anh vì cô mà nhiều lần rơi nước mắt.

Cố Dĩ một lòng đối với Từ Di Nhiên, cô lại hờ hững với anh như trong bức tranh kia, không dịu dàng, không tình cảm, cũng chẳng hề ngọt ngào.

Lần thứ nhất là Cố Chính Vũ.

Lần thứ hai là Tu Kiệt.

Lần thứ ba là nhà họ Cố.

Nhất quá ba bận, Từ Di Nhiên không thể vì mối tình nghiệt duyên đã qua ấy khiến Cố Dĩ tổn thương thêm lần nữa, dù là vô tình hay cố ý.

Năm đó, sau khoảng thời gian trong khu huấn luyện đặc biệt của Kiều gia, mỗi ngày tiếp xúc với những người đàn ông khô khan, ra ngoài rồi cô lại có niềm si mê với những người đàn ông tính tình điềm đạm ôn nhu, tình cờ lại gặp được Lạc Nhân.

Khi ấy, Lạc Nhân biết Từ Di Nhiên là người của xã hội đen vẫn bất chấp che giấu đi thân phận cảnh sát để ở bên cô. Đơn giản vì anh bị đôi mắt buồn bã vô cảm của cô làm cho lay động, và bởi anh biết được đằng sau dáng vẻ thờ ơ của cô là một cuộc sống khắc nghiệt mà cô đang phải chịu đựng.

Ngày đó chia tay, cả hai chẳng ai hiểu được lòng đối phương. Lạc Nhân một lòng chân thành muốn bảo vệ yêu thương Từ Di Nhiên, dù xuất thân cả hai đối nghịch. Từ Di Nhiên vì cuộc đời nhuộm màu nước mắt, thà chịu đau khổ một mình không thể liên lụy đến Lạc Nhân.